

COMISSIÓ DE REPOBLACIÓ
FORESTAL DE LA MANCO-
MUNITAT DE CATALUNYA

TREBALLS DE REPOBLACIÓ

BARCELONA
IMPRESA DE LA CASA DE CARITAT
Carrer de Montalegre, 5
1921

COMISSIÓ DE REPOBLACIÓ
FORESTAL DE LA MANCO-
MUNITAT DE CATALUNYA

TREBALLS DE REPOBLACIÓ

BARCELONA
IMPRESA DE LA CASA DE CARITAT
Carrer de Montalegre, 5
1921

CONSEJO DE REPOSICION
FORESTAL DE LA MANCHA
MONTAÑA DE CATALUÑA

TRABAJO DE REPOSICION

SEMBRES

Entre les operacions més útils a la Humanitat i remuneradores pel particular figura la *re població forestal*.

La repoblació és un gran bé per la regió, un sanejament del país, una creació de riquesa, un refrenament de tempestes i inundacions; ella assegura l'esdevenidor de nombroses indústries i el sosteniment d'un exèrcit de treballadors, que si desapareixen els boscos no els quedarà més remei que cercar llur sosteniment en terres llunyanes. La repoblació és el mur més ferm que pot oposar-se a l'emigració.

Re poblant esborrarem del mapa regional aqueixes taques de terreny improductiu que tant avergonyeixen al poble que les tolera; portarem vida i riquesa on ara regna la soletat i la pobresa; assegurarem la salubritat del país; regularitzarem els corriments de les aigües anul·lant, a l'ensera, la força destructora de les crescudes ordinàries, refrenant les extraordinàries, encara que aquestes no tenen límit i no hi ha res que les deturi. De mica en mica farem que el comerç prescindeixi de les importacions de la fusta i augmentarem les exportacions; proporcionarem elements de tràfic i prosperitat als nostres ferrocarrils i marina; donarem hostatge a una munió d'ocellets que ens garantitzaran les cullites dels camps contra les invasions d'insectes; farem la nostra campanya més sana, riallera, fecunda i poblada.

La repoblació és una gran obra útil i social, i com a tal mereix que hi fixem la nostra atenció, no abandonant-la a l'acció lenta de la naturalesa, sinó emprenent-la per tots els mitjans necessaris i obrant amb la plena confiança que tots els treballs i sacrificis que exigeixi més tard es trobaran generosament recompensats.

Decidida la repoblació d'un terreny, la primera qüestió que es planteja és de si es farà o per sembra o per plantació, qüestió indiferent en molts casos, en altres és obligat adoptar un procediment determinat;

condicions del terreny, enemics exteriors, exigències de l'espècie, etc., són circumstàncies que obliguen a adoptar un o altre procediment.

Deixant de banda aquesta qüestió, ens ocuparem solament de la sembra, donant algunes indicacions aplicables a la generalitat dels terrenys i a un gran nombre d'espècies forestals.

Per a obtenir un bon resultat amb la sembra s'ha de col·locar la llavor en les millors condicions perquè la germinació es realitzi normalment.

El fenomen de la germinació requereix, fins a cert grau, calor, humitat i aire, o sia oxigen.

El calor es facilita escollint una època adequada per a sembrar. Pels mesos de setembre, octubre i novembre es deuen sembrar les situacions calentes on no és d'esperar que les fortes glaçades, durant l'hivern, descalcin les plantetes i que una glaçada persistent les mati de sequedat, ja que de la capa glaçada les arrels no poden extreure l'aigua que necessiten, produint el mateix efecte que una intensa sequedat.

Les sembres fetes a aquests mesos disposen de molt temps per a desenrotllar llurs arrels abans que arribin les fortes calors i així s'escapen molt fàcilment dels perjudicials efectes de la sequedat d'estiu. També és convenient sembrar a aquesta època i principis d'hivern les llavors de difícil conservació com les glands, castanyes, etc. A l'alta muntanya, bacs, i, en general, les situacions fredes se sembren a la primavera. La germinació requereix una temperatura sostinguda de 13° a 25°.

La preparació del terreny revesteix una importància cabdal. Un terreny ben preparat aguanta la humitat i reuneix les millors condicions per a un bon airejament, que facilita l'oxigen necessari per a la germinació. Les plantetes des de llur primera edat poden estendre normalment les arrels i formar un sistema radical ben desenrotllat que les preservarà de les variacions extremes de temperatura i els assegurarà un bon esdevenidor perquè creixeran sanes i robustes i immunitzades a les invasions criptogàmiques i d'insectes.

La defensa més eficaç contra les sequedats és una bona preparació del terreny.

Contràriament a una pràctica molt generalitzada a la nostra regió, hem d'observar que les llavors s'han d'enterrar molt poc: de 1 a 3 centímetres, segons que el terreny sia més o menys compacte. Una llavor sembrada a la tardor i molt coberta de terra, triga en germinar, i si no

es pudreix, com és el corrent, per manca d'oxigen, probablement germinarà a la primavera, tenint de passar tot l'hivern soterrada i exposada a les eventualitats dels temporals, així com d'un possible atac de les rates, essent-ne els resultats el fracàs de la sembra. Les llavors sembrades en les mateixes condicions a la primavera, neixeran a l'estiu i els raigs directes del sol cremaran les tendres plantes.

Les llavors grosses de frondoses deuen cobrir-se d'una capa de terra de 4 a 6 centímetres de gruix. Regularment el període de germinació dura de dues a sis setmanes; en algunes, com les d'eucaliptus, menys; en altres, com el *pinus cembro*, un any i més.

Durant la germinació les llavors estan exposades als atacs d'innumerables enemics, rates, ocells, etc., dels quals se les ha de defensar amb alguns dels procediments que a aquest objecte s'indiquen en tots els tractats de selvicultura. A voltes aquests enemics són tan difícils de combatre, que fan impossible o molt costosa la lluita contra ells, i aleshores s'ha de recórrer a la plantació amb plantes criades en vivers adequats.

És impossible protegir les sèmbrs contra les glaçades que aixequen la terra i descobreixen les arrels, contra les sequedats, contra les pluges violentes que arrosseguen la terra o colguen les plantetes, contra la invasió de les males herbes que neixen i es desenrotllen més ràpidament que les plantetes, contra els enemics exteriors que sempre en queden alguns que escapen als efectes del procediment esmerçat per a combatre'ls; per més cura que es posi en les operacions, sempre es produeixen clarianes de major o menor importància i que convé refer el segon any pel mateix procediment de sembra, o bé amb plantes d'un any extretes dels llocs espessos o de vivers, i el tercer any solament per plantació.

Veiem ara alguns casos particulars de repoblació de terrenys.

Per a la repoblació de terres sorrenques, platges i altres terrenys pròxims al mar, vores de riu, terres de sualó, etc., no fa falta preparació de cap mena, i regularment n'hi ha prou en escampar la llavor a l'eixam i cobrir-la passant un ramàs pel damunt. Aqueixos terrenys, baixos generalment, se sembren a la tardor amb pi insignis, marítim o pinyoner. Les sèmbrs acostumen a donar bon resultat perquè, lluny d'hortes i llocs habitats, les rates escassegen.

Les terres exhaurides pel cultiu agrícola, vinyes abandonades o pròximes a abandonar-se, i altres terrenys del mateix caràcter, són

casos molt semblants als anteriors i deuen repoblar-se com més aviat millor, perquè si es deixen *embrutir* de males herbes, després la repoblació serà més cara i l'èxit més difícil.

Si el terreny no és escabrós i de poca pendent, pot obtenir-se amb economia un bon resultat obrint amb la rella solcs dobles a 2 o 3 metres l'un de l'altre, on s'hi diposita la llavor a raig recobrint-lo després passant-hi un ramàs. Si la pendent impossibilita el treball amb la rella, se sembra per claps de 2 pams a quadre i remouent la terra fins a una fondària de 30 centímetres. Si es tracta d'una vinya, aquests claps o quadres convé assenyalar-los en les mateixes files de ceps, i així s'aprofiten les valls obertes al plantar els ceps. A cada clap s'hi tiren unes quantes llavors (segons el preu d'elles) i es cobreixen amb una mica de terra, operació aquesta que pot confiar-se a dones o criatures.

Per la situació i condicions peculiars d'aquesta mena de terrenys s'han d'adoptar mesures enèrgiques contra les rates si no es vol córrer el perill de veure destruïda tota la sembra. Les espècies poden ésser les esmentades abans i el *pinus halepensis*.

En les terres glevades la preparació ha d'ésser més curosa per tal d'evitar que les arrels del gram i altres herbes estenent-se restin humitat a les plantes tan necessàries a la primera edat. El treball amb la rella també és eficaç, però treballant el terreny per feixes que tinguin almenys 1 metre d'amplada. Si aquesta preparació pot fer-se alguns mesos abans la terra quedarà meteoritzada, circumstància aquesta molt beneficiosa; poc abans de sembrar s'hi pot donar una altra passada més fonda per a remoure bé la terra.

A muntanya les terres glevades es treballen per faixes alternes d'1 metre d'amplada i 2 de separació en les faixes. Més econòmic serà fent faixes interrompudes, o sia deixant entre cada 2 metres de faixa treballada, per exemple, 1 metre sense treballar, i si el pressupost de despeses indiqués que la repoblació és antieconòmica podria recorre's al procediment dels sots de 40 per 30 i 30 centímetres de fondària amb una separació d'1 a 4 metres en quadre, o també disposats en fila. La composició del terreny i clima principalment indicaran l'espècie més convenient.

Si el bosc està cobert de mates (estepes, gatoses, bruc, arbós, ginesteres, etc.), llur extirpació seria costosíssima, i el més prudent serà

destruir el mont baix on s'hagin d'obrir els sots o les faixes i amb una extensió tal que les mates que quedin no perjudiquin a les plantetes privant-les de llum i aire. El mont baix que quedarà proporcionarà ombra a les plantetes defensant-les del rigor del sol.

En els bacs, regularment rics de humus, és necessari preparar el terreny amb alguns mesos d'anticipació, única manera de neutralitzar els àcids minerals o orgànics que contenen.

Les terres molt humides o embassades, perquè existeix un banc de terra impermeable a poca profunditat, són molt ingrates a la repoblació per sembra; s'han de sanejar abans, i si això no és possible s'ha de recórrer a la plantació.

RELACIÓ D'ALGUNES ESPÈCIES APTES PER A LA SEMBRA

Pinus pinca. — Pi pinyoner, pi de llei. Espontani i molt conegut a Catalunya; llavor barata; espècie de poc rendiment, però indiferent a la composició del terreny. La seva varietat *fragilis* produeix uns pinyons que es trenquen amb l'ungla.

Pinus halepensis. — Pi bord, blanc, silvestre. Espontani a la costa del Mediterrani; tronc torçat i espècie de poc rendiment. Molt rústec; llavor barata. Recomanable pels terrenys més secs i ingrats.

Pinus pinaster. — Pi marítim. Espècie molt reïnosa i de bon creixement; es dona bé a Catalunya des del nivell del mar fins a mitja muntanya; prefereix terrenys tous i la més indicada per terres en climes suaus. Tem la calç.

Pinus sylvestris. — Espècie de muntanya molt rústega i fusta estimada (flandes); les plantetes requereixen protecció a llur primera elat; indiferent a la composició del terreny.

Pinus laricio. — Pinassa. A muntanya no puja tant com l'anterior; fusta de bona qualitat. La varietat *Negre d'Àustria* es dona molt bé en terrenys calissos. El *Larici de Còrcega* prefereix terrenys lleugers i de fondària. Resisteix les gelades més fortes d'aquesta regió i en alguns indrets baixa fins al nivell del mar. El *Larici de Calàbria* és semblant al de Còrcega, però té les fulles més llargues.

Pinus Strobus. — Espècie decorativa assajada amb bon èxit a

la costa del Mediterrani, poc exigent en la naturalesa del terreny. Tem les exposicions molt calentes; molt bona fusta; creixement regular a Catalunya.

Per l'alta muntanya estan indicats el pi negre (*pinus montana*), avet, pivet, faigs i blades.

Com espècies no assajades i de probable acomodament a Catalunya citarem l'avet de Douglas *Albies Douglasü*, de creixement ràpid. Refusa la calç i la sequedat; fusta (melis) de primera qualitat.

Pinus australis o palustris de rica producció reïnera en terrenys silicis. Tem el fred intens de l'alta muntanya; de bon creixement i fusta de primera classe que també se li dóna el nom de *melis* en el comerç.

Pinus mitis. — Bona fusta i espècie molt rústega.

Pinus taeda. — Un xic inferior al *mitis* i més exigent.

Pinus ponderosa. — Bona fusta. Espècie poc exigent.

Pinus rigida. — És rústec i s'ha aclimatat bé a França.

La fusta produïda per aquest últim grup d'espècies el comerç les designa amb el nom de *melis*.

Hem anomenat solament algunes de les espècies reïnoses que considerem més adequades per a Catalunya, i les que per les condicions particulars de la llavor permeten obtenir bon resultat per sembra directa. N'hi ha altres de molt precioses i de bon rendiment, però tenen una llavor fina i delicada i llur propagació al bosc solament resulta econòmica per plantació obtenint prèviament les plantes en un viver.

També hem omès parlar de les frondoses, perquè considerem les reïnoses les més indicades per a refer boscos i donar valor a terrenys esquilmats; les reïnoses, adobant i millorant el terreny, preparen la implantació de les frondoses.

Barcelona, 29 de setembre de 1921.

Per la Comissió,
S. VANDRELL

RF-16-87